

Obzriem sa späť k jazeru. Kate je mimo dohľadu a voda je tak blízko. Kým sa vráti, pokojne by som stihla zbehnúť k brehu, vyzuť si topánky, skočiť do vody a byť na polceste k opačnému brehu. My všetci. Porozhliadnem sa na skupinku za stolom. Prečo to nespravila?

To, že nevidieť žiaden plot, ešte neznamená, že nás tu niečo nedrží. Možno je vo vode elektrický prúd alebo na nás dohliadajú drony či snajperi zo vzdialeného brehu.

Nepotrebujem to zistiť na vlastnej koži.

„Takže... sú tu v tábore vôbec nejaké kamery alebo tak?“ opatrne zašepkám pri stole.

Vychudnutý chalan s obrovskými pilotkami stále zíza do stola, aj keď prehovorí: „Nie sú tu žiadne kamery. Ani elektrina, teda okrem hlavného zrubu.“ Má totálne monotónny hlas. „Nie je tu internet, wifina a nemáme ani mobily...“

„Ale existujú aj *iné* spôsoby, ako zabiť čas.“ Jedno z dvojčiat sa vyzývavo uškrnie a odhalí malý predhryz dvoch horných zubov.

„Troy, *si odporný*,“ zahundre Jada. „Inak, čo, vy nové, aké máte číslo, hm?“

„Ty sa s tým neserieš,“ povie Dennis a stále zíza na papier.

„Vidno, že Dennis má nulu.“ Jada pohľadom skáče zo mňa na Niktošku. „No tak, dámy. Každý tu vie o číslach ostatných. Tak, koľko? Priznajte sa!“

„Čo koľko?“ nechápem.

„Pýta sa, koľkých ste už zabili,“ odpovie hlboký hlas zo stromu, ibaže už nie je na ňom, ale stojí priamo za mnou. Zliezol z neho tak potichu, že som ho cez šumiace lístie vôbec nepočula.

Srdce mi bije prudšie a zvýši sa mi tep. Cítim, ako za mnou postáva, ale neotočím sa. Vezmem si žltú fixku a začnem na papier kresliť hviezdy, pričom sa z celej sily snažím, aby sa mi netriasla ruka. Dalo sa čakať, že toto bude prvá otázka, ktorú nám tu položia. Sú to zabijaci. Pod povrchom žiarivých tričiek a papiera je to jediné, čo tu máme spoločné – sme usvedčení vrahovia.

Niktoška zloží vrchnák zo zelenej fixky. Hrot si priloží k nosu, ktorý je schovaný pod kuklou, a čuchá ho ako parfum. Potom povie chrapľavým hlasom: „Šesť.“

Jedno z dvojčiat sa ohromene zasmieje. „Páni, to vážne? Pred tebou je už len Erik!“ Jeho husté čierne obočie vyskočí hore a chlapec veselo pokračuje: „Ja s Kurtom máme dokopy tri...“

Poľom sa rozoznie zdĺhavý tón a všetci za stolom stuhnú. Vtom dvojčatá vyskočia od stola a začnú *bežať*. Chalan zo stromu, tuším Erik, vyskočí na stôl, pričom obrovskou teniskou stúpi priamo na môj papier, prudko sa odrazí a uteká hore kopcom. Hviezdy mi pretrhol na polovicu.

„Čo je to za zvuk?“ spýtam sa Dennisa, ktorý starostlivo skladá svoj papier a úhľadne ho štyrikrát prehne.

„To je vzduchový klaksón. Znamená to, že nás čaká cvičenie.“ Stále hovorí monotónne, aj keď v jeho hlase cítiť znechutenie. „Musíme všetko nechať a bežať na východný pozemok.“ A poberie sa hore kopcom rovnakým smerom, ako utekali ostatní chalani. Niktoška sa takisto postaví a kráča za ním bez toho, aby sa obzrela späť.

Jada však postáva kúsok od stola a vyčkáva. Predlaktím si pritom tieni tvár pred slnkom a predo mnou. To má byť pokus o kamarátstvo alebo čo? Jada tu bola doteraz *jediná* baba, a z dvoch ďalších, ktoré sem prišli, som asi prvýkrát v živote ja tá normálna. Len čo sa postavím, podá mi malú ruku a usmeje sa.

No len čo sa naše ruky dotknú, zlovestne ma schmatne a zaborí mi svoje naružovo nalakované nechty hlboko do kože. Silno mi vykrúti ruku a keď sa zašklábim, úsmev sa jej rozšíri.

„Len aby si vedela, Erikovi sa páčim.“ Prižmúri oči a bez zaváhania pokračuje: „Ak naňho budeš niečo skúšať alebo mu povieš o tomto našom rozhovore, *podrežem ťa*.“ Potom ma, stále s úsmevom, pustí a rozbehne sa hore kopcom predo mnou, a ja tak mám možnosť sledovať žiarivú tyrkysovú lastúru na zadnej strane jej trička.

Čo to malo znamenať?

Ohromene sa tackám hore svahom. Jada je krásna, dokonca krajšia než väčšina populárnych báb zo strednej, kam som chodila. Prečo by považovala za hrozbu práve mňa? Je možné, že Erik rád koketuje.

Teda okrem toho, že je vrah.